स्तस्मिन्नेतामाहुतिं जुहोत्यग्नये ऽन्नादायान्नपतये स्वाहेति अन्नादो हान्नपतिर्भवत्यश्नुते प्रजयान्नाद्यं य एवं वेद. अंतरेण गार्हपत्याहवनीयौ होष्यंत्संचरेत्तेन ह वा एनं संचरमाणमग्नयो विदुरयमस्मासु होष्यतीत्येतेन ह वा अस्य संचरमाणस्य गार्हपत्याहवनीयौ पाप्मानमपहतः सो ऽपहतपाप्मोर्ध्वः स्वर्गं लोकमेतीति वै ब्राम्हणमुदाहरंति. तदाहुः कथमग्नीन्प्रवत्स्यन्नुपतिष्ठेत प्रोष्य वा प्रत्येत्याहरहर्वेति तूष्णीमित्याहुः तुष्णीं वै श्रेयस आकांक्षंते ऽथाप्याहुरहरहर्वा एते यजमानस्याश्रत्धयोद्वासनात्प्रप्लावनाद्बिभ्यति. तानुपातिष्ठेतैवाभयं वो ऽभयं मे ऽस्त्वित्यभयं हैवास्मै भवत्यभयं हैवास्मै भवति ॥ १२ ॥ इत्यैतरेयब्राह्मणे सप्तमपंचिकायां द्वितीयो ऽध्यायः ॥ २ ॥

हरिश्चंद्रो ह वैधस ऐक्ष्वाको राजा ऽपुत्र आस. तस्य ह शतं जाया बभूवुः तासु पुत्रं न लेभे. तस्य ह पर्वतनारदौ गृह ऊषतुः. स ह नारदं पप्रच्छ. यन्विमं पुत्रमिछंति ये विजानंति येच न; किंस्वित्पुत्रेण विंदते तन्म आचक्ष्व नारदेति स एकया पृष्टो दशभिः प्रत्युवाच. ऋणमस्मिंत्संनयत्यमृतत्वं च गच्छति; पिता पुत्रस्य जातस्य पश्येच्चेज्जीवतो मुखं. यावंतः पृथिव्यां भोगा यावंतो जातवेदसि ; यावंतो अप्सु प्राणिनां भूयान्पुत्रे पितुस्ततः. शश्वत्पुत्रेण पितरो ऽत्यायन्बहुलं तमः; आत्मा हि जज्ञ आत्मनः स इरावत्यतितारिणी. किन्नु मलं किमजिनं किमु श्मश्रूणि किं तपः; पुत्रं ब्रह्माण इच्छध्वं स वै लोको ऽत्रदात्रदः. अन्नं ह प्राणः शरणं ह वासो रूपं हिरण्यं पशवो विवाहाः; सखा ह जाया कृपणं ह दुहिता ज्योतिर्ह पुत्रः परमे व्योमन्. पतिर्जायां प्रविशति गर्भो भूत्वा स मातरं; तस्यां पुनर्नवो भूत्वा दशमे मासि जायते.